

Đêm Hoa Đăng Tháng Bảy

Tôn Nữ Thu Dung

... Bên bờ chiêm bao tôi choàng tỉnh giấc
Thấy bóng trăng soi xanh biếc trên vai
Nghe chừng đâu đây tiếng người trong vắt
Theo gió liêu trai câu hát Nam Ai...

(Hoàng Ngọc-Tuấn)

Vườn cỏ nằm chờ nắng, xanh đến ngút ngàn trong chiều hanh hao, những cây Ngô Đồng cao loáng thoáng màu hoa phơn phớt tím... Tiếng chim về ríu ra ríu rít trên cành đào, cành ổi. Mùi ổi chín thơm phức trong chiều muộn, Vân Anh nhón chân cắn trái ổi trên cành làm xao xác bầy bướm hoang vỗ cánh bay lên, tiếng Vân Anh cười giòn tan một mình trong gió... Vân Anh là tên của một nàng tiên bị đọa trong câu chuyện “Ngọc đến Lam Kiều”, tôi không phải là chàng thư sinh trong truyện nhưng tôi vẫn điên cuồng yêu hậu duệ của nàng tiên xưa... Đôi mắt đen tròn của Vân Anh lấp lánh qua vòm lá thấp:

- Hát cho Vân Anh nghe đi Tấn.
 - Mỗi bài là một ly cà phê ở Quỳnh Hương!
- Vân Anh bĩu môi, như một trái dâu chua chua ngọt ngọt:
- Đủ 10 bài Vân Anh dẫn đi một lần luôn há.. Uống 10 ly cho tiện.

Tôi so dây... Những bài Vân Anh thích... *Đêm mùa trăng úa làm vỡ hồn ta...* Vân Anh đến ngồi cạnh tôi, tựa đầu vào bậc đá rêu xanh, đôi mắt Vân Anh khép hờ, đôi mi nhốt cả một trời thương nhớ... Chúng tôi đã lớn lên cùng nhau và cùng chung một cội nguồn. Ba Vân Anh và mẹ tôi là anh em ruột. Mẹ tôi thường than thở: “Các cô Tôn nữ thường bị vướng vào một lời nguyện trong tình yêu.” Ngày trước khi ông cao vào cung dạy học đã được một nàng công chúa đem lòng yêu dấu... không thể giành giật tình yêu với một nàng công chúa, bà cao đành ôm hận rời kinh thành, về quê lập một cảnh chùa tu tập với một lời nguyện đắng cay nào đó dành cho các hậu duệ trong dòng dõi của nàng công chúa đó...

Từ bao giờ tiếng chuông chùa Tịnh Giác công phu chiều, sáng vẫn còn lênh đênh hoài trên dòng sông Như Ý. Sông thì ở trước mặt nhà êm đềm sóng vỗ, các cô Tôn nữ phòng Lạng Giang không bao giờ dám xuống tắm sông nếu không mang một chiếc vòng bạc nơi cổ chân làm phép. Lời nguyện của bà cao đã vận vào các cô Tôn nữ cho đến muôn đời... Nhưng Vân Anh không mang vòng bạc. Cô mang một sợi dây vàng lục lục dưới chân để mỗi bước đi leng keng như có nhạc, mẹ Vân Anh không tin điều đó, vì nếu lời nguyện đã đủ trăm năm thì hận thù nào mà còn đậm sâu đến vậy?

Tháng Bảy mùa Vu Lan, xứ Huế chìm mù mịt trong mưa không dứt...

Tháng Bảy nước nhảy lên bờ. Vân Anh rủ:

- Minh tới Quỳnh Hương uống cà phê đi Tấn.

Tôi nói:

- Nước ngập qua Đập Đá rồi, sao đi được.

Vân Anh cười:

- Chèo thuyền đi chơi. Có người lớn ở nhà đâu mà la mình.

Suốt đời tôi không thể từ chối Vân Anh điều gì... một con chuồn chuồn ớt cô đòi bắt cho bằng được ngày xưa, một đóa hoa lạ vườn nhà ai cô thích, một bài thơ cho báo tường của lớp... Tất cả tôi đều làm vừa lòng cô để được nghe thấy tiếng cười giòn tan như trái ổi.

Nước đã mấp mé bậc thềm cao nhất, Vân Anh chèo thuyền vào vườn:

- Thấy thương Tấn dễ sợ chưa? Sợ Tấn lội nước ướt tội...

Cô rất dễ thương những khi vừa ý nhưng nếu thử làm phật lòng cô thì trời ơi là địa ngục.

Chiếc thuyền nan chòng chành như chiếc lá, mùa mưa, thuyền là phương tiện để chúng tôi đi chơi trong những ngày lễ lạt. Thuyền cập vào bến của Vỹ Dạ xưa, Quỳnh Hương nằm kề bên cạnh... Vân Anh co ro trong chiếc ghế bành, môi tím ngắt... Một bình trà nóng và hai ly cà phê sữa đá... thói quen kỳ lạ của Vân Anh và tôi dần dần nhiễm độc. Tôi ử hai tay Vân Anh trong tay mình với khoảng cách là một mặt bàn đá trắng với một chiếc lọ pha lê cắm một đóa hồng vàng độc nhất

- Vân Anh đừng lấy chồng, Tấn cũng không lấy vợ, tội mình cứ yêu nhau hoài như vậy nghe Vân Anh.

Vân Anh nhìn tôi:

- Tấn ngổ ời là ngổ. Tội mình không thể yêu nhau, tội mình là anh em cô cậu ruột.

- Nhưng Tấn yêu Vân Anh đến chết được.

Vân Anh rút tay về, búng vào mũi tôi, miệng cười mà đôi mắt thì buồn ảo não, cô thảm thì:

- Vân Anh cũng vậy, Tấn ời... nhưng tháng Chạp này Vân Anh phải lấy chồng rồi. Tấn phải quên Vân Anh đi!

Vân Anh cầm đóa hồng vàng trên tay, suýt soa đau vì chiếc gai nhọn hoắc:

- Tối rồi, mình về thôi Tấn.

Chiếc thuyền đi ngang Đập Đá, mưa bỗng dưng nặng hạt với những cơn sấm chớp... Vân Anh ôm chặt tôi:

- Vân Anh lạnh quá Tấn ời.

Chiếc thuyền bé nhỏ xoay như chiếc lá giữa dòng sông chảy xiết không nhìn thấy bến bờ, đêm mịt mù mưa gió... Tiếng Vân Anh thảng thốt:

- Vân Anh không có chiếc vòng bạc nào cả Tấn ời, Vân Anh sợ lắm.

Tôi buông tay chèo, ôm lấy Vân Anh và mặc cho chiếc thuyền bé nhỏ tự bơi trên dòng sông định mệnh...

.....

- Mở cửa cho Vân Anh, Vân Anh lạnh Tấn ời!

Tôi mở toang mọi cánh cửa trong nhà, trời không mưa như ngày ấy... Chỉ một vầng trăng lạnh lẽo xanh nhạt nhạt... Vân Anh lạnh, Tấn ời, Vân Anh lạnh... Tiếng gõ cửa loạn cuồng trong gió... gió như những tiếng chân ngựa chạy cuồng điên về một phương vô định, tiếng Vân Anh thảng thốt gọi tôi hoài mỗi khi đêm tới, đôi mắt Vân Anh hoảng hốt đầy tuyệt vọng... Tấn đây, Vân Anh đừng sợ... Tấn luôn bên cạnh Vân Anh...

Vân Anh dựa bên vai tôi, đôi môi không còn tím tái mà phơn phớt hồng xinh xắn, đôi mắt ngược nhìn nũng nịu dễ thương: “Nhớ mở cửa cho Vân Anh về nghe Tấn, đừng xua đuổi Vân Anh...”

Vân Anh ngồi trên bậc thềm rêu mọc: “Tấn hát *Từ em thôi là nguyệt đi Tấn*”

Vân Anh cười giòn tan như trái ổi: “Tấn ngổ ời là ngổ...”

Vân Anh áo trắng chạy đuổi đàn bướm hoang trong vườn...

Vân Anh nằm giữa một vùng cỏ xanh thơm ngắt...

Vân Anh nhẹ nhàng với bước chân leng keng lục lạc...

Mỗi đêm Vân Anh lại về cùng tôi ôn lại những ngày xưa cũ và khi tiếng chuông chùa Tịnh Giác công phu buổi sớm, đôi mắt Vân Anh thật buồn, cô trôi như khói sương về một nơi nào vô định và lời cô vang vang trong gió “Nhớ để cửa cho Vân Anh về nghe Tấn, đừng xua đuổi Vân Anh”...

Những đêm hoa đăng tháng bảy, tôi ôm đàn ngồi hát trên thềm đá lạnh, có Vân Anh tóc mây bay dài trong gió... Dòng sông lấp lánh hoa đăng, mỗi ngọn đèn là một linh hồn lưu lạc, lãng đãng đi tìm một chốn nương thân... Tôi chỉ là anh chàng thư sinh ôm

đàn đến giữa đời lênh đênh trôi dài theo câu hát... Kiếp này xin là người hát rong... Để cho tình yêu lên tiếng... Để cho trái tim vội vã... Không còn cháy trong đêm hoa đăng...

Những đêm hoa đăng tháng bảy, tôi lang thang tìm đến bến Lam Kiều, nơi nàng tiên Vân Anh còn nợ tôi một lời hẹn trăm năm chưa trả kịp. Tôi gọi tên Vân Anh... Vân Anh lộng lộng trong gió đêm, trong bóng tối, trong nghìn trùng hư vô...

Tôn Nữ Thu Dung